

A
DEBT
REPAID

AFGELOST

CLARISSA WILD

A Debt Repaid: Afgelost ©2025 Clarissa Wild
Originally titled 'A Debt Repaid' © 2019 Clarissa Wild

Alle rechten voorbehouden.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen, plaatsen, organisaties of personen, levend of dood, is geheel toevallig.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd, overgedragen in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, met inbegrip van fotokopieën, opnamen of een systeem voor het ophalen van informatie. Dit zou in strijd zijn met licentie- en auteursrechtwetten.

BESCHRIJVING

Hij stal mijn hand, maar ik laat hem mijn hart niet stelen.

Op de ergste dag van mijn leven werd ik door mijn eigen familie verraden. Verkocht aan een knappe slechterik in ruil voor de schuld van mijn vader.

Easton Van Buren nam me als de zijne en sloot me op in zijn landhuis. Die duivelse man wilde meer dan alleen mijn lichaam... Dus ik rende weg.

Maar wanneer het dierbaarste bezit van een rijke man ontsnapt... Doet hij er alles aan om haar weer in zijn klauwen te krijgen. Alles wat hij kan om haar hart te verleiden om voor hem te vallen... En zich over te geven.

A Debt Repaid is het vervolg op de spannende Dark Billionaire Romance A Debt Owed: Verschuldigd van New York Times & USA Today Bestsellerauteur Clarissa Wild. Dit is boek 2 van het Schulden Duet en het laatste deel.

WAARSCHUWING: Dit boek bevat scènes die voor sommige lezers schokkend kunnen zijn.

Lees eerst boek 1 voor je dit boek leest: A Debt Owed: Verschuldigd.

1

EASTON

Charlotte ... mijn verdomde prinses ... was een smerige, bedriegende dief. *Mijn* kostbare notitieboekje stelen? Ik moet toegeven dat ik nooit had verwacht dat ze zoiets zou flikken. Na alles wat ik voor haar gedaan heb om haar leven zo aangenaam mogelijk te maken, na alle kusjes en plezierige aanrakingen, is dit hoe ze me terugbetaalt? Door een notitieboekje mee te nemen dat ik uit haar appartement had gehaald?

Verdomme, ik kan niet geloven dat mijn vrouw de sleutel van mijn privé kamer in handen kreeg. Ik had moeten weten dat ze me zou afleiden. Was het al die tijd haar plan om me te verleiden zodat ze de sleutel van me kon stelen? Geen wonder

dat ze van een stille dame in een plotselinge versierster veranderde. Ze wist al dat ze mijn sleutel zou afpakken.

Verdomd bijdehand meisje, stelen wat van mij is. Weet ze niet dat het gevaarlijk is om dit soort spelletjes met mij te spelen? Of dacht ze dat ze ermee weg kon komen? Geen verdomde kans.

Ik zou er hoe dan ook achter zijn gekomen, want ik bekijk het notitieboekje dagelijks om me te verdiepen in haar interesses en passies. En verdomme, ik was er niet eens om de blik op haar gezicht te zien toen ze zich realiseerde dat ik het uit haar appartement had meegenomen.

Dat notitieboekje is nu van mij en ik zal het terugkrijgen, hoe dan ook. Ze zal boeten voor wat ze gedaan heeft.

‘Kom naar huis. Nu,’ blaf ik tegen Jill door de telefoon.

‘Eh, sorry, meneer, maar dat kan niet,’ antwoordt Jill met een nerveuze stem.

‘Hoe bedoel je, dat *kan niet*?’ roep ik.

‘Meneer ...’ Ze pauzeert. ‘Voor deze wilt u misschien gaan zitten.’

Zitten? Ik kan verdomme niet gaan zitten. Ik kan niet eens stoppen met ijsberen door de adrenaline die door mijn aderen stroomt. ‘Vertel me gewoon wat er aan de hand is.’

‘Charlotte is ...’ Ze pauzeert weer en zuigt adem. ‘Ontsnapt.’

‘WAT?!’ De bloedvaten in mijn ogen sprongen bijna uit elkaar.

Mijn Charlotte... ontsnapt? Nee, dat kan verdomme niet waar zijn.

‘Het spijt me, meneer,’ stamelt Jill. ‘Het was niet de

bedoeling. Ik was de kleren aan het controleren, en toen sprak de kassière met haar, en op de één of andere manier...'

'Ik heb geen overzicht nodig, Jill. Waar is ze?' vraag ik bot.

'Ik... kan haar niet vinden,' mompelt ze, terwijl ze een beetje huilt. 'Het spijt me zo, meneer.'

'Stop. Je kunt later huilen. Zoek haar. Nu.'

'Ze stak de bewaker neer die ons begeleidde. Ze was zo snel. Ze kan nu overal zijn.'

'Begin dan maar met zoeken. Ik wil niet dat je me nog belt voordat je haar hebt gevonden,' grom ik en hang de telefoon op.

Woede zorgt ervoor dat ik de dichtstbijzijnde boeken grijp, ze verscheur en op de grond gooi.

'Fuck!' schreeuw ik, terwijl ik tegen de stoel schop. Maar niets kan de woede die door mijn lichaam cirkelt bedwingen.

Als ze echt is ontsnapt, kan ze overal zijn. Als ze een taxi neemt, kan ze binnen drie uur over de grens zijn. En dan zal ik haar waarschijnlijk nooit meer zien.

Dat kan ik niet laten gebeuren.

Ik moet haar verdomme vinden, koste wat het kost.

Met één van mijn andere auto's rijd ik naar de winkel die Jill heeft aangegeven. Ze staat voor de deur met haar telefoon in haar hand op me te wachten. Ik loop naar haar toe en grijp haar bij haar jas.

'Heb je haar gevonden?'

Ze schudt haar hoofd en mijn hart zinkt in mijn schoenen.

Ik laat Jill los en loop rond om Charlotte te zoeken, maar ik kan haar ook niet vinden. Er zijn al minstens tien minuten voorbij, waarschijnlijk wel meer. Ze kan overal naartoe zijn gegaan.

‘Waarom? Waarom heb je dit laten gebeuren?’ sis ik naar Jill.

‘Het spijt me, ze ... glipte eruit,’ legt ze uit, en haar ogen tranen.

‘Dat is geen excuus en dat weet je,’ zeg ik.

‘Nou, misschien had je aardiger tegen haar moeten zijn,’ flapt ze eruit, maar dan bedekt ze meteen haar mond.

Ik vernauw mijn ogen. ‘Wat zei je?’

‘Ik zeg alleen maar... Als je haar aardiger had behandeld, had ze misschien wel willen blijven.’ Ze slikt, en terecht. Het kost me nu alles om haar niet weg te sturen, maar we hebben het hier wel over Jill. Ze is al vanaf de eerste dag bij me. De enige die in me geloofde toen ik haar vertelde dat ik mijn bedrijf zou laten uitgroeien tot een imperium. Ze is mijn assistente zolang ik me kan herinneren.

Tandenknarsend draai ik me even om, zodat ik kan nadenken.

‘Dat had ik niet moeten zeggen,’ mompelt ze onder haar adem.

‘Nee, je hebt gelijk,’ zeg ik hardop zuchtend. ‘Ik dacht dat ze eindelijk warm voor me liep en begon te wennen aan het idee mijn vrouw te zijn, maar blijkbaar zat het allemaal tussen

mijn oren.’ Mijn hand vormt een vuist en ik kan de drang om tegen de muur te slaan maar moeilijk weerstaan. ‘Ze kwam alleen dichtbij zodat ze mijn sleutel kon stelen... en het notitieboekje.’

‘Het spijt me dat ik haar heb laten ontsnappen. Echt waar,’ mompelt Jill. ‘Ik weet dat je het me nooit kunt vergeven en dat vraag ik ook niet, maar ik zal het goedmaken. Dat beloof ik.’

‘Stop,’ zeg ik, terwijl ik mijn hand opsteek. ‘Stop met je te verontschuldigen.’

De schok op haar gezicht verandert in een zachte glimlach. ‘Ik ... wou dat ik het beter had gedaan.’

‘Dat weet ik,’ zeg ik terwijl ik over mijn voorhoofd wrijf. ‘Maar het is gebeurd en nu moeten we ermee omgaan.’

‘Ik heb Nick al gebeld en gezegd dat hij een waarschuwing naar al je contacten moet sturen.’

Mijn pupillen verwijden zich. ‘Je hebt ze niet verteld dat ze een...’

‘Gevangene is?’ vult ze voor me in. ‘Natuurlijk niet, meneer.’

Ik haal opgelucht adem. ‘Mooi.’

Ik kan er niet tegen als mensen zich realiseerden dat ik een sadist ben, bovenop het feit dat Charlotte ontsnapt is. Dat is een beetje te veel om nu te verwerken. Ik moet me maar op één ding concentreren en dat is haar levend terugvinden, wat er ook voor nodig is. De nasleep komt later wel.

‘We moeten een zoektocht beginnen. Bel elk personeelslid en elke assistent die ik ooit heb gehad. Het

maakt me niet uit wat ze doen, bied ze meer aan,' zeg ik tegen Jill, die haar telefoon nog steeds vasthoudt alsof haar leven ervan afhangt.

‘Ja, meneer.’

‘Zeg dat ze moeten zoeken naar een meisje met een notitieboekje in haar hand.’

‘Waarom heb je het steeds over dat notitieboekje?’ Jill fronst. ‘Is het zo belangrijk?’

‘Daarom is ze gevlucht, waarschijnlijk.’ Ik pak haar schouders vast. ‘Doe gewoon wat ik vraag, alsjeblieft.’

Het toegevoegde alsjeblieft laat haar knikken en glimlachen. ‘Ja, meneer. Ik zal er alles aan doen om haar bij u terug te brengen, dat beloof ik.’

Ik knik en haal diep adem.

Dit is niet het moment om te vallen voor de woede die door mijn aderen stroomt.

Charlotte is daar ergens ... alleen en bang ... op zoek naar troost en een thuis om naar terug te keren. Ik hoef haar alleen maar te vinden.

De jacht is geopend.

2

Charlotte

Door de straten van de stad ren ik zo hard als ik kan in mijn lange witte schuine-schouderjurk en hoge hakken. Mensen staren me aan waar ik ook ga, maar ik weet niet of het komt door de belachelijk mooie outfit of door de manier waarop ik ren.

Ik ben nog nooit zo snel gevlucht, ik wist niet dat mijn benen me zo ver konden brengen. Ik ren nu op pure adrenaline en ik weet niet eens waar ik heen ga. Ik weet alleen dat ik weg moest uit die winkel en weg van Jill.

De schok en afschuw op haar gezicht spelen zich steeds opnieuw af in mijn hoofd terwijl mijn voeten me naar een plek

brengen waar ik nog nooit ben geweest. Een plotselinge golf van schuldgevoel overspoelt me omdat hij Jill waarschijnlijk zal straffen omdat ze me heeft laten gaan.

Ik pauzeer even.

Moet ik teruggaan?

Nee, ik ben te ver gekomen en heb te veel opgeofferd om terug te keren.

Op het moment dat ik de sleutel van die vrouw stal en die deur uitging, nam ik mijn besluit. Ik moet me eraan houden, koste wat het kost.

Ik moet bij *hem weg*, Easton Van Buren, mijn man, mijn kwelgeest, maar tegen welke prijs?

Mijn longen voelen alsof ze op springen staan van het harde rennen. Als ik het niet meer aankan, stop ik en buk om op adem te komen. Zuurstof vult me, maar hoe langer ik stil blijf staan, hoe nerveuzer ik word. Hoewel mijn lichaam gevuld is met adrenaline die het ontsnappen aan mijn ontvoerder met zich meebrengt, vertroebelt het ook mijn geest. Ik heb hier niet over nagedacht.

Wat gebeurt er met mijn vader nu ik niet langer in Easton's bezit ben?

Zal Easton hem laten vermoorden?

En de rest van mijn familie ook?

Alleen al bij die gedachte gaan mijn nekharen overeind staan.

Dat ik niet de beste relatie met mijn vader en broer heb, betekent niet dat ze niet meer mijn familie zijn. Ergens diep van binnen hou ik nog steeds een heel klein beetje van ze, en

dat kleine beetje is genoeg om me zowel lichamelijk als geestelijk te breken.

Ik zak ergens in een steegje op mijn hakken neer en sla mijn armen om mijn benen. Voor het eerst sinds lange tijd neem ik even de tijd om na te denken... om adem te halen en tot bezinning te komen.

Om te beseffen dat ik eindelijk weg ben uit dat ellendige huis en vrij ben om weer over de wereld te zwerven.

Maar waar moet ik heen? Terug naar mijn vader en broer, zodat ik ze kan waarschuwen en veilig houden?

Nee, ze zouden me terugsturen naar Easton en me dwingen bij hem te blijven zodat ze hun waardigheid kunnen behouden... en hun leven. Ze zouden me ruilen voor meer rijkdom. Mijn vader heeft het eerder gedaan en ik twijfel er niet aan dat hij mijn broer op dezelfde manier heeft opgevoed.

Ik weet niet eens waarom het mij kan schelen dat Easton hen zou vermoorden. Ze hebben me tenslotte in een oogwenk weggegeven.

Toch verandert dat niets aan mijn huidige situatie.

Zuchtend kijk ik de straat op naar de mensen die een normaal leven leiden zoals *normale* mensen dat doen. Ik kan er niet bij horen met deze kleren, deze schoenen en mijn ervaring. Ik zal er nooit tussen passen.

Als deze mensen wisten met wie ik getrouwd was, zouden ze me daarheen slepen voor een flinke beloning. En deze ring om mijn vinger verradt alles.

Ik trek hem af als dood gewicht en werp hem van me af. De ring tuimelt door een afvoer midden op straat en klettert

het riool in. Opgeruimd staat netjes.

Maar wat moet ik nu doen? Hoe overleef ik in mijn eentje? Als ik niet naar mijn familie kan gaan, waar moet ik dan heen? Bij wie kan ik terecht in dit land waar ik niemand ken? Ik heb niemand hier in Nederland, niemand behalve Easton Van Buren en naar hem ga ik nooit meer terug. Ik zit hier liever helemaal alleen in dit steegje.

Mijn kleren beginnen te jeuken en ik realiseer me dat ik het notitieboekje nog steeds in mijn ondergoed draag. Ik vis het eruit en pas mijn kleren aan terwijl ik ernaar staar. Al deze problemen alleen vanwege dit notitieboekje.

Ik blader door de pagina's, maar de woorden lezen niet als de mijne. Ze lezen alsof ze geschreven zijn door een tiener, een meisje zonder enig idee over de echte wereld. God, wat was ik goedgelovig.

Ik gooi het in de prullenbak, waar het thuishoort. Dat had ik moeten doen voordat ik met Jill naar de winkel ging, in plaats van het bij me te houden omdat het van mij was.

Nu kan Easton mijn gedachten en ideeën tenminste niet tegen me gebruiken.

Terwijl ik omhoog kijk, opent de hemel zich en begint het te regenen. 'Oh, geweldig ...'

Niet alleen ben ik verdwaald in een onbekend land zonder verblijfplaats en zonder toegang tot geld, maar nu zullen mijn kleren ook nog nat worden. Ik schud de druppels van me af als ze vallen, maar hoe meer ik beweeg, hoe natter mijn jurk wordt tot hij aan mijn huid plakt als lijm.

Ik moet een plek vinden om te overnachten. Misschien is

een hotel gul en laat het me overnachten. Dan kan ik tenminste een warme douche nemen en misschien wat schone kleren van iemand pakken. Iets dat er iets minder belachelijk en overdreven uitziet.

Ik moet het op zijn minst proberen, dus ik haal diep adem en sta op. In doorweekte kleren dat steegje uitlopen geeft me wel een domper, maar dit kan ik wel aan. Het is maar regen. Ik zit niet meer vast in dat huis als een aangelijnd huisdier. Ik kan gaan en staan waar ik wil en doen wat ik wil.

Eerst moet ik een hotel vinden dat me binnenlaat voor de nacht.

Ondanks de bliken doe ik mijn best om in de menigte te passen als ik door de stad loop en het eerste hotel binnenga dat ik kan vinden. Maar vanaf het moment dat ik binnenstap, krijg ik nare bliken toegeworpen. Het helpt niet dat de eerste paar die ik tegenkom viersterrenhotels zijn.

Het eerste hotel dat me niet meteen wegstuurt is het vijfde in de rij hotels die ik heb bezocht. Ik houd een glimlach op mijn gezicht als ik de receptie nader.

‘Hoi,’ zeg ik, ervan uitgaande dat hij Engels spreekt. ‘Kan ik een kamer krijgen, alstublieft?’

‘Natuurlijk, mevrouw,’ zegt de man achter de balie. ‘Wat voor kamer zoekt u?’

‘Maakt niet uit wat. Wat je me maar kunt geven.’

Hij vernauwt zijn ogen en legt een formulier voor me neer. ‘We accepteren alleen creditcards.’

Mijn lippen gaan open terwijl ik hem aanstaar, terwijl hij met gefronste wenkbrauwen naar mijn doorweekte jurk kijkt.

We zoeken allebei naar de niet-bestaande zakken, want ik heb geen tas en zo kan ik op geen enkele manier een creditcard dragen. En hij heeft gelijk. Ik heb niets om hem mee te betalen behalve dankbaarheid.

‘Ik... ik heb niets,’ zeg ik met een zwakke stem.

Hij trekt een gezicht. ‘Het spijt me, mevrouw. Ik wou dat we contant konden betalen, maar...’

‘Dat heb ik ook niet,’ onderbreek ik en ik leun over de toonbank. ‘Maar ik zal het terugbetalen. Dat beloof ik.’ Ik bijt op mijn lip en staar hem met grote ogen aan, in de hoop zijn nobele kant aan te spreken.

‘Het spijt me, maar we...’

‘Alsjeblieft, ik kan nergens anders heen. Heb je geen klein kamertje? Alleen een eenpersoonsbed en een douche, verder niets? Ik neem alles wat je me kunt geven.’

Ik heb nog nooit in mijn leven gesmeekt, maar vandaag zal ik het doen. Hoewel het gênant is en ik de oogballen van andere gasten op mijn rug kan voelen, zal ik niet toegeven aan schaamte.

‘Mevrouw, dat kan niet.’ Hij schuift zijn hand naar achteren alsof hij bang is dat ik hem zal aanraken. ‘Als u uw verblijf niet kunt betalen, zoek dan alstublieft een ander onderkomen.’

‘Alsjeblieft...’ smee ik, tranen wellen op in mijn ogen. ‘Ik ken deze stad en de mensen niet. Ik kan ook niet naar huis.’

Iemand anders achter me schraapt haar keel en de man voor de balie lijkt plotseling gehaast. ‘Het spijt me, mevrouw. Ik kan u niet helpen.’ Hij zwaait naar de andere klant en draait

zijn hoofd van me weg. ‘Hallo, kan ik u helpen?’

‘Alsjeblieft...’ mompel ik, maar hij negeert me volledig.

Ik sluit mijn ogen en haal kort adem voordat ik me omdraai en het gebouw uitloop, terwijl ik de tranen dwing om op afstand te blijven. Ik zal een hotel vinden. Er is vast wel iemand die me een nachtje wil opvangen.

Ik blijf zoeken en probeer het ene hotel na het andere. De bed&breakfasts wijzen me ook allemaal de deur. Zelfs het aanbieden van werk, zoals de afwas of het schoonmaken van de kamers, overtuigt ze niet om me een verblijfplaats aan te bieden. En na door de hele stad naar meer dan zestig verschillende etablissementen te hebben gelopen, met zinderende voeten op torenhoge hakken, sta ik op het punt om te breken.

Tegen de tijd dat ik het heb opgegeven, is het al nacht. Er is bijna niemand meer op straat en de helft van de mensen die er nog wel zijn is waarschijnlijk gevaarlijk. Ik ben te bang om met iemand te praten en om hulp te vragen. Iedereen lijkt achterdochtig, hoewel dat misschien alleen mijn doodsbanne brein is dat praat. Iemand die met wantrouwen in de wereld is opgegroeid, kan dat gevoel niet gemakkelijk van zich afschudden.

Dankzij mijn familie heb ik een hekel gekregen aan de persoon die ik ben geworden, maar ik kan mijn angsten ook niet gemakkelijk overwinnen, dus er zit niets anders op dan verder te gaan.

Maar ik heb geen energie meer om te vechten, geen kracht meer in mijn benen om nog een stap te zetten. Ik geef me

over aan het eerste leeg uitzierende krot dat ik kan vinden; een lang verlaten kelderwoning onder een van de vele bruggen in de stad.

Ik open de gebarsten, krakende deur en ga een kleine kamer binnen waar ik een oud, metalen bed vind met een bevlekte matras erop. Het ziet eruit als een crackhuis, een plek waar drugsverslaafden samenkomen om te spuiten, maar het is de enige plek waar ik heen kan als niemand anders me wil. Dit is de enige plek waar niemand vragen stelt over wie ik ben en waar ik vandaan kom, waar niemand me veroordeelt om wie ik ben.

Maar voorlopig ben ik de enige hier, dus ik lig daar op dat smerige matras en staar naar de met graffiti bedekte muren tot de tranen beginnen te rollen. En ze houden niet op met biggelen ... een paar uur lang.

Een plotselinge hoest maakt me wakker uit een slaap vol nachtmerries. Mijn ogen springen open van het geluid en ik ga meteen rechtop in bed zitten op het moment dat er een gezicht voor me verschijnt.

‘Hé, man,’ zegt hij op een rare, nasale manier. ‘Gaat het?’

Mijn hoofd is duizelig en alles is zo wazig. Wat is er aan de hand?

‘Zal ik een ambulance bellen, of zo?’ zegt de man.

‘Wa-wat?’ mompel ik. Shit, ik realiseer me dat hij Nederlands tegen me probeert te praten. ‘Ah, sorry, ik spreek

geen...'

'Oh, een Amerikaan... Leuk,' zegt hij met een overdreven stem. Hij gaat op het bed zitten, dus ik trek mijn benen op en sla mijn armen er omheen. 'Gaat het wel goed met je? Moet ik iemand bellen?'

Ik kijk even om me heen en probeer me te oriënteren in het midden van de nacht. 'Nee, nee, dat hoeft niet, ik ben in orde,' mompel ik.

Er hangt een enorme rookwolk in de kamer en ik spring bijna op en sprint de kamer uit. Maar dan zien mijn ogen de oorzaak ... een pijp gevuld met marihuana.

Geen wonder dat ik zo duizelig ben. Hij heeft hier gerookt... maar hoe lang?

'Wil je ook?' Hij pakt de waterpijp op en houdt hem voor me.

Ik trek een gezicht en houd mijn adem in om de stank niet te ruiken. 'Nee, bedankt,' zeg ik. Ik haat drugs.

'Zeg niet dat ik het niet heb aangeboden,' zegt hij lachend.

Ik ga van het bed af en veeg mezelf af. Ik moet meer dan uitgeput zijn geweest om op een plek als deze te kunnen slapen. Jeetje.

'Wow... mooie jurk. Waar heb je die vandaan?' vraagt hij, terwijl hij me aankijkt.

'Eh, dat gaat je niets aan,' antwoord ik.

'Sorry, ik wilde niet onbeleefd zijn,' zegt hij. 'Weet je zeker dat je niet wat wilt?' Hij houdt de waterpijp weer omhoog. 'Misschien ontspant het je een beetje.'

'Nee, dank je. Ik moet gaan,' zeg ik en ik haast me de deur

uit.

Hierheen komen was een vergissing. Het is gevaarlijk, om niet te zeggen ongezond. Ik zit onder de ziektekiemen en vuil en God weet wat nog meer, als je bedenkt wat er meestal op zo'n plek gebeurt. Ik zou blij moeten zijn dat er maar één drugsverslaafde binnen was en dat hij geen zware drugs gebruikte. Er lag echter een klein plastic zakje gevuld met wit poeder op de tafel en ik wil niet eens weten wat daar in zat.

Shit... ik zou voorzichtiger moeten zijn.

Ik loop op mijn tenen de trap op, nog steeds met mijn hoge hakken aan. Ik zou ze kunnen proberen uit te doen, maar ik weet niet of blootsvoets lopen beter is dan dit. Mijn voeten doen pijn en ik heb nauwelijks een paar uur rust gehad. Maar ik kan nergens heen ... behalve misschien naar het park.

Zou dat veilig zijn, dit uur van de nacht?

De wind strijkt langs mijn armen, waardoor ik rilt. Het is buiten veel kouder dan in dat huis. Ook al had het geen elektriciteit, je kon tenminste de deuren sluiten en de wind tegenhouden. Nu ben ik buiten in een koud land waar de dagen uit meer regen dan zon bestaan.

Op dat moment vallen er regendruppels op mijn naakte schouders. Ik stop en houd mijn handen omhoog. Meer druppels volgen en de straten vullen zich al snel met regen. Opnieuw.

Ik zucht hardop en mijn schouders zakken in bij de gedachte om de nacht buiten in de kou door te brengen. Dit is verre van wat ik verwachtte dat vrijheid zou zijn als ik het eenmaal had. Verre van wat ik gewend was toen ik nog iets

had. Maar teruggaan naar die tijd is onmogelijk.

Door de regen loop ik kilometers lang tot er niets anders overblijft dan straatverlichting en af en toe een voorbijganger op weg naar huis. Onderweg passeer ik een paar winkels en één van de etalages vol prachtig versierde taarten en smakelijk gebak in een bakkerij doet me watertanden. Ik overweeg om in te breken, maar dat zou verkeerd zijn. Ik heb het recht niet om van mensen te stelen, zelfs niet voor mijn knorrende maag.

Ik wend mijn ogen af en concentreer me op wat ik kan doen om alles beter te maken, terwijl mijn maag al mijn aandacht opeist. Ik heb sinds het ontbijt niets meer gegeten, maar ik hou het nog wel even vol. De vraag is, hoe lang?

Het is midden in de nacht. Iedereen is met zijn eigen dingen bezig of slaapt, dus het heeft geen zin om er zelfs maar over na te denken. Ik kan beter verder lopen. De enige plek waar ik nog heen kan is het park.

Misschien kan ik daar een bankje vinden waar ik kan rusten. Alles zou goed zijn op dit moment, zolang ik maar van mijn voeten af kan komen.

Na een plaatselijk bord met een kaart erop te hebben bekeken, baan ik me een weg naar het dichtstbijzijnde park en klem de hekken vast terwijl ik mijn weg naar binnen zoek. Overal staan dikke bomen en struiken met een paar stukjes gras rond een vijver. Langs het grindpad zie ik verschillende bankjes op een paar passen van elkaar staan en ik zak neer op de eerste lege bank die ik zie.

Niemand anders is hier behalve een paar duiven en af en

toe een drugsgebruiker. Maar dat deert me allemaal niet meer.
Ik ben veel te moe om ergens anders heen te gaan... te moe
om me er iets van aan te trekken.

3

EASTON

Mijn medewerkers onderzochten alles in die verdomde winkel, maar ze konden geen enkele aanwijzing vinden. Ze heeft niets achtergelaten. Eén van hun caissières was verantwoordelijk voor haar ontsnapping. Gaf haar een sleutel en alles, tsk. High-end, mijn reet. Als ik mijn meisje niet vind, verscheur ik die boetiek. Hun hele merk zal zinken en in het niets verdwijnen, daar zorg ik wel voor.

Ze is weg vanwege *ben*, gevlucht naar God weet waar. Ze is waarschijnlijk bang, hongerig en alleen. Misschien is ze wel in gevaar. En ik zit hier in mijn herenhuis een zoektocht te organiseren terwijl anderen het werk voor me doen. Ik doe niets terwijl ik daarbuiten zou moeten zijn, dag en nacht op zoek naar haar en elke rots omkeren tot ik haar vind.

Fuck.

Ik had haar nooit het huis uit moeten laten gaan. Nooit.

Ik haal mijn telefoon uit mijn zak en draai het nummer dat ik nooit wilde bellen.

Hij neemt op. 'Davis.'

Ik zou bijna willen dat hij dat niet deed. 'Je dochter is ontsnapt.'

Het is een paar seconden stil. 'Nou, dat was snel.' Hij lacht hardop en mijn kaak valt verdomme open. 'Ik dacht dat het je zou lukken om haar op zijn minst een tijdje vast te houden, maar dat is sneller dan zelfs ik me kon voorstellen.'

'Dit is geen grap,' grom ik.

'Waarom bel je me dan?'

'Is ze in je restaurant?'

'Nee, niet dat ik weet.'

'Als dat zo is, kun je het me beter nu vertellen, anders...' grom ik.

'Mijn personeel zou het me verteld hebben als het zo was, en ze zou daar niet heen gaan, geloof me,' antwoordt hij. 'En waarom is dit mijn probleem?'

'Natuurlijk zou ze dat doen. Je bent verdomme haar vader, dus elk bedrijf dat je bezit is een toevluchtsoord voor haar.' Ik ben zo kwaad dat ik het bureau met mijn nagels omklem.

'Nee, ze haat mij en alles wat met mij te maken heeft,' zegt hij.

'Jij bent haar enige vangnet. Ik weet zeker dat het restaurant haar zou binnenlaten als ze het vroeg.'

'Dan had je haar misschien beter moeten vasthouden.'

‘Vertel me verdomme niet wat ik wel en niet had moeten doen,’ schreeuw ik. ‘Dit *is* jouw probleem omdat ze *jouw* dochter is die *jij* hebt ingeruild voor een lening. Een lening die ik op elk moment kan intrekken.’

Hij snuift. ‘Het geld is al uitgegeven, Easton. Er is geen manier om het terug te krijgen.’

Ik leun voorover en vloek in de telefoon terwijl het tussen het bureau en mijn mond geklemd zit. ‘Mijn geld zit in jouw zaak, in jou, en ik zal het eruit rukken als het moet. Hoor je me? Ik zal je zaak kapotmaken *en* jou leven.’

Ik hoor hem slikken aan de andere kant van de lijn.

‘Luister ... Als ze jou belt, of naar een van je restaurants komt, wat dan ook, laat het me weten. Begrepen?’

Een paar seconden gaan voorbij. ‘Ja. Natuurlijk.’

‘Mooi,’ sis ik. ‘En ik wil dat je haar verdomme gaat zoeken.’

‘Wat? Ik? Waarom?’

‘Omdat ze naar je luistert.’

‘Dat heeft ze nooit gedaan,’ roept hij uit.

‘Het kan me verdomme niet schelen hoe je het voor elkaar krijgt. Je gaat helpen haar te vinden. Ze is verdomme *mijn* vrouw en ik wil haar terug.’

‘Hoe kan ik haar vinden als *jij* dat niet eens kunt?’ vraagt hij. ‘Ze heeft geen telefoon meer omdat jij die van haar hebt afgepakt. Ik kan op geen enkele manier contact met haar opnemen.’

‘Kan me niet schelen. Zoek haar. Doe wat je moet doen. Als ik haar niet terugkrijg, maak ik van jouw wereld een hel...’

grom ik in de telefoon. 'Ik heb camera's in mijn huis. Honderden. Wist je dat?'

'Wat heeft dat ermee te maken...'

'Ik heb haar opgenomen,' zeg ik. 'Elke seconde van haar ademhaling in mijn huis... in elke denkbare positie.'

Hij slikt.

'Je wil toch niet dat het plotseling in handen van journalisten komt?'

'Nee,' zegt hij, terwijl hij zijn keel schraapt. 'Ik zal haar vinden. Daar zorg ik wel voor.'

'Ik ben blij dat we elkaar eindelijk begrijpen,' antwoord ik. 'Bel me als je meer informatie hebt.'

Ik beëindig het telefoongesprek voordat hij kan antwoorden. Ik wil zijn stem niet langer horen dan nodig is. Ik wil alleen dat hij haar vindt voordat het te laat is. Voordat ze voor altijd uit mijn greep is of, erger nog, in die van iemand anders.

Ik sla op mijn bureau en blaas mijn adem uit om te proberen mijn woede te bedwingen. Ik zou deze hele stad opblazen als ik haar daardoor weer zou vinden... maar als er een kans is dat ze doodgaat, durf ik het niet te riskeren.

Ik wil haar niet dood terug hebben. Ik wil haar levend en in mijn armen waar ze hoort.

'Meneer...' Jill legt een hand op mijn schouder.

Ik haal mijn schouders op. 'Niet doen.'

'Op een bureau slaan helpt niet,' zegt ze.

'Wat dan?' Zeg ik, terwijl ik me omdraai om haar aan te kijken. 'Precies. Niets.'

Ze houdt haar hoofd schuin en glimlacht. ‘Uw medewerkers doen hun best om haar te vinden.’

‘Dan werken ze niet hard genoeg,’ antwoord ik.

‘Het kost tijd om haar te vinden in zo’n grote stad en er is al teveel van verstreken. Ze kan overal zijn,’ zegt ze.

‘Precies mijn punt,’ antwoord ik. ‘Hoe langer het duurt, hoe meer tijd ze heeft om zich nog verder van me te verwijderen.’

‘Meneer ...’ Ze pauzeert even. ‘Hebt u erover nagedacht om het misschien los te laten?’

Mijn ogen verwijden zich. ‘Haar *loslaten*? Ben je helemaal gek geworden, Jill?’

‘Nee, het is gewoon dat ...’ Ze slikt. ‘Ik weet dat ze je vrouw is, maar jullie konden niet echt goed met elkaar opschieten en...’

‘We konden het goed met elkaar vinden,’ onderbreek ik. ‘Ze moest gewoon aan me wennen.’

‘Ze was constant op zoek naar een uitweg,’ voegt ze eraan toe.

‘Omdat ze een verwend prinsesje is dat meer, meer, meer wil,’ sis ik.

‘Omdat je afpakte wat ze het liefst wil...’

‘*Wat*?’ Ik sta nu recht in haar gezicht.

‘Haar vrijheid,’ zegt ze en ze voegt er nog een zachte glimlach aan toe. ‘Een vrouw zal altijd vechten om te krijgen wat ze wil. *Altijd*.’

‘Dat kon ik haar niet geven, Jill, en je weet verdomd goed waarom.’

‘Ik weet het. Ik zeg alleen maar...’ Haar schouders gaan omhoog met haar diepe adem. ‘Als je haar iets eerder iets meer had gegeven, had ze misschien niet de drang gehad om te ontsnappen.’

‘Ze zou niet weggeglipt zijn als je haar niet uit het oog had verloren!’ grom ik.

Haar lippen gaan open, maar ze zuigt haar woorden in en slaat haar ogen neer. De pijn op haar gezicht is zo duidelijk. Schuldgevoel vult onmiddellijk mijn aderen.

‘Ik weet het ...’ mompelt ze. ‘Maar Charlotte is niet de makkelijkste om mee te werken.’

Ik kan niet liegen en zeggen dat ze dat wel is, dat moet ik haar nageven. ‘Daarom heb ik jou de opdracht gegeven om voor haar te zorgen.’ Ik leg een hand op haar schouder. ‘Omdat ik jou het meest vertrouw.’

Ze straalt weer en snuift een beetje. ‘Maar had je geen makkelijker meisje kunnen kiezen? Zoals, ik weet het niet, één van de vele meisjes die in de rij zouden staan om wat tijd alleen met jou te krijgen?’

‘Onzin,’ zeg ik hoofdschuddend.

‘Ik heb ze gezien. Bij de clubs,’ voegt ze eraan toe, terwijl haar wangen rozig worden. ‘Je zou er letterlijk eentje kunnen uitkiezen. Er zijn er zoveel die ... die gewoon bij je in de buurt willen zijn.’

Ik lik mijn lippen af. ‘Ik wil alleen Charlotte.’

‘Waarom?’ vraagt ze. ‘Wat is er zo speciaal aan haar?’

Ik frons van haar vraag. Ze heeft me dat nog nooit gevraagd en het is veelzeggend dat ze dat zou moeten doen.